21/01/2024

Φθιώτιδος Συμεών: «Δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία, ισότητα και δικαιοσύνη, αν δεν μετανοήσουμε»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας ιερούργησε την Κυριακή 21 Ιανουαρίου 2024 ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

“Δε μπορεί να υπάρξει ελευθερία, δεν μπορεί να υπάρξει ισότητα, δεν μπορεί να υπάρξει δικαιοσύνη αν οι άνθρωποι δεν μετανοήσουμε, δεν καταλάβαμε ότι έχουμε ανάγκη αλλαγής, δεν καταλάβουμε ότι πρέπει να φύγουμε από τη φθορά και να βαδίσουμε στη ζωή, να φύγουμε από το θάνατο και να πορευθούμε στην Ανάσταση, να φύγουμε από την αμαρτία και να προχωρήσουμε στο δρόμο του Θεού, στο θέλημα του Θεού”, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του.

Ο Σεβασμιώτατος πλαισιώθηκε από τον άγοντα τα ονομαστήριά του Άγιο Γενικό

Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως και Προϊστάμενο του Μητροπολιτικού Ναού Πρωτ. π. Νεόφυτο Ραφαηλίδη, τον Διευθυντή του Γενικού Φιλοπτώχου Ταμείου της Ιεράς Μητροπόλεως και Εφημέριο του Ναού π. Παναγιώτη Σερέτη, καθώς και τον Αρχιδιάκονο π. Νικόλαο Πολυζώη και τον Δευτερεύοντα Διάκονο π. Δαμασκηνό Καρδαρά.

Οι Ιερές Ακολουθίες, τόσο του Όρθρου και της χοροστασίας του Σεβασμιωτάτου, όσο και της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φθιώτιδος

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία τόσο με το Αποστολικό Ανάγνωσμα, όσο και από το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα έρχεται να μας μιλήσει και να μας παρουσιάσει δύο κόσμους, έναν κόσμο παλαιό κι έναν κόσμο καινούργιο, έναν κόσμο παλαιό, ο οποίος πρέπει να παρέλθει, πρέπει να φύγει, πρέπει να αλλάξει, πρέπει να φωτιστεί κι έναν κόσμο καινούργιο, τον οποίο τον φέρνει η Φανέρωσις του Χριστού στη ζωή μας, όπως ακριβώς τονίζει ο Απόστολος Παύλος, η Ενσάρκωση, η Σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού, αυτό το Μυστήριο του ερχομού του Χριστού μέσα στην ιστορία του κόσμου, το Μυστήριο της Θείας Οικονομίας, το Μυστήριο της σωτηρίας. Ο ίδιος ο Χριστός κομίζει, φέρνει έναν καινούργιο κόσμο.

Έναν καινούργιο κόσμο, τον οποίον τον έχουμε τόσο πολλή ανάγκη στην καθημερινότητά μας, στη ζωή μας. Όλοι μας νιώθουμε ότι πολλά έχουν παλιώσει μέσα μας, όλοι νιώθουμε τη φθορά να μας κυνηγάει, όλοι νιώθουμε αμαρτήματα, λάθη, αποτυχίες, εσφαλμένες πράξεις, αδιανόητες παραλείψεις, διάφορα γεγονότα και συμβάντα της ζωής μας, φθορά στις μεταξύ μας σχέσεις, πάροδος του χρόνου, καθημερινότητα, ρουτίνα, πολλά γεγονότα μαζί, δοκιμασίες, γεγονότα απρόοπτα, γεγονότα απροσδόκητα, ένα κράμα πραγμάτων, το οποίο εικονίζει το παλαιό το οποίο έχουμε ανάγκη να φύγει, έχουμε ανάγκη να το αποτινάξουμε για να έρθει το καινούριο.

Πάντοτε υπάρχει συνάφεια και σχέση ανάμεσα στο Αποστολικό και στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Και τα δύο Αναγνώσματα μας ομιλούν ακριβώς για αυτό το πράγμα, γιατί οι δέκα λεπροί στο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, εικονίζουν έναν κόσμο παλαιό, έναν κόσμο, ο οποίος είναι βουτηγμένος στην ασθένεια, στον κοινωνικό στιγματισμό, στην περιθωριοποίηση. **Το πρόβλημα δεν ήταν μόνο ότι ήταν λεπροί αυτοί οι άνθρωποι,** καθώς τότε ειδικά, αλλά και για πολλούς αιώνες αργότερα δεν υπήρχε αντιμετώπιση της λέπρας, παρά μόνο τα τελευταία χρόνια, αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν μόνο ασθενείς, αλλά **ήταν και στιγματισμένοι, ζούσαν «πόρρωθεν»**, **δεν ήταν δεκτοί μέσα στην κοινωνία, γιατί υπήρχε ο φόβος της μολυσματικότητας, της ασθένειας και κατά συνέπεια η ασθένεια λειτουργούσε αντικοινωνικά, ο ασθενής ήταν αποκομμένος από την κοινωνική ζωή κι αυτόν τον παλαιό κόσμο τον ανατρέπει ο Χριστός.**

Έρχεται και επικοινωνεί με το «πόρρωθεν», το μακρυά το κάνει κοντά, έρχεται ο Χριστός και γίνεται «ο πλησίον» εκεί που ο υπόλοιπος κόσμος, η προκατάληψη και η αδυναμία του κόσμου, φέρνει το πόρρωθεν, φέρνει το μακρυά, η Σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού φέρνει τον πλησίον, φέρνει το κοντά. Έρχεται ο Χριστός και θεραπεύει τους λεπρούς, **έρχεται ο Χριστός και ανοίγει ένα νέο παράθυρο, ανοίγει διάπλατα τις πόρτες του νέου κόσμου κι αυτός ο νέος κόσμος χαρακτηρίζεται από τη δυνατότητα επικοινωνίας όχι απλώς της θεραπείας της σωματικής ασθένειας, αλλά της αποκατάστασης της απόστασης.**

Ο Χριστός έρχεται μέσα στον κόσμο για να καταργήσει τις αποστάσεις. Ο Χριστός έρχεται μέσα στον κόσμο για να πάψουν να υπάρχουν χάσματα, για να πάψουν να υπάρχουν διαφορές, για να έρθουμε ο ένας πιο κοντά στον άλλο. Αυτή την ευκαιρία μας δίνει ο Χριστός με κάθε τρόπο.

Θεραπεύονται οι λεπροί. Βλέπουμε όμως συγχρόνως ότι μόνο ένας περνάει τελικά αυτή την πόρτα για τον καινούργιο κόσμο. Μπορεί όλοι να θεραπεύτηκαν σωματικά, αλλά η νοοτροπία, η αντίληψη δεν φαίνεται να έχει θεραπευθεί σε όλους. Μόνο ένας επιστρέφει κοντά στο Χριστό, μόνο ένας πλησιάζει το Χριστό. Οι άλλοι παρέμειναν απόμακροι, παρέμειναν μακριά κι αυτός ο ένας μάλιστα ήταν Σαμαρείτης. Ήταν αλλοεθνής, ήταν αυτός που ίσως να ήταν ο μόνος που να ήταν δικαιολογημένος στο να μην επέστρεφε, γιατί θα είχε τουλάχιστον μία πρόφαση, την πρόφαση της εθνικής διαφοράς, της πολιτιστικής διαφοράς, της φυλετικής διαφοράς. Κι όμως αυτός ο Σαμαρείτης έρχεται σε κοινωνία με το Χριστό. Αυτός ο Σαμαρείτης είναι αυτός, ο οποίος πραγματικά γίνεται υγιής, γίνεται καινούργιος, αλλάζει ολοκληρωτικά. **Δε θεραπεύονται μόνο οι σωματικές του πληγές, κυρίως και πρώτιστα θεραπεύονται οι πνευματικές του πληγές**, τα πνευματικά του τραύματα, η εσωτερική του αναπηρία, η αναπηρία να αγαπά, να επικοινωνεί, να μπορεί να λέει ευχαριστώ, να εκφράζει την ευγνωμοσύνη του, να μπορεί να κοιτάει κατά πρόσωπο τον άλλο και πολλώ δε μάλλον όταν αυτός ο άλλος είναι ο ίδιος ο Θεός, είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Η πνευματική έννοια του αμαρτήματος

Και από την άλλη ο Απόστολος Παύλος επίσης έρχεται να επισημάνει ότι εφόσον ήρθε ο Χριστός στη ζωή μας είναι μεγάλη ευκαιρία να αποτινάξουμε τον «παλαιόν» άνθρωπο και μας απαριθμεί ενδεικτικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα του παλαιού ανθρώπου. Μας μιλάει χωρίς αστερίσκους, χωρίς υποσημειώσεις χωρίς υπονοούμενα, αλλά ξεκάθαρα ο Απόστολος Παύλος για διάφορα

αμαρτήματα, διάφορες πνευματικές καταστάσεις οι οποίες χαρακτηρίζουν τον παλαιό κόσμο, για την πορνεία, για την ακαθαρσία, για το ψέμα, για τη βλασφημία, για την πλεονεξία και για άλλα αμαρτήματα. **Όταν σε μία εποχή ακούμε κάποιους τόσο επιπόλαια να λένε δημόσια, ότι αυτό δεν είναι αμάρτημα μπερδεύοντας ίσως την έννοια του ποινικού αδικήματος από την πνευματική έννοια του αμαρτήματος ή ίσως εμποτισμένοι από την άποψη ότι, ότι είναι νόμιμο είναι οπωσδήποτε και ηθικό, αλλά γνωρίζουμε ότι αυτή η άποψη και αυτή η αντίληψη έχει οδηγήσει σε σκάνδαλα, έχει οδηγήσει στη διαφθορά, έχει οδηγήσει σε υποκρισία, έχει οδηγήσει την κοινωνία σε οπισθοδρόμηση, σε συντηρητισμό.**

Δεν ταυτίζεται πάντα το νόμιμο με το ηθικό

Δεν ταυτίζεται πάντα το νόμιμο με το ηθικό, ούτε οι άνθρωποι, οι οποίοι θέλουν να ζουν με ήθος περιμένουν τους νόμους για να τους δείξουν το δρόμο του ήθους. Υπάρχει κανένας νόμος, καμία νομική διάταξη, κανένα Σύνταγμα το οποίο να μας επιβάλλει νομικά να αγαπάμε ο ένας τον άλλο; Υπάρχει μία τέτοια διάταξη; Άρα επειδή δεν υπάρχει, σημαίνει ότι στη ζωή μας δεν θα αγαπάμε, σημαίνει ότι δε θα ζήσουμε με την αγάπη, δε θα επιλέξουμε την αγάπη, όταν ο νόμος του Ευαγγελίου, ο οποίος δεν είναι νόμος καταναγκαστικός, αλλά είναι πρόταση ζωής, πρόταση ελευθερίας, και όταν μάλιστα έρχεται ο Χριστός και μας λέει: **«Όχι απλώς να αγαπάτε, όχι απλώς αγαπάτε αλλήλους, όχι απλώς να αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν, αλλά ν αγαπάτε ακόμη και τους εχθρούς».**

Ακούμε σήμερα διάφορες θεωρίες ιδεολογικές, μοντέρνες, με περιτυλίγματα βέβαια μοντερνικότητας, για έναν κόσμο ανοιχτό και συμπεριληπτικό. Άραγε ποια συμπερίληψη, πιο ιδεολόγημα, ποιος εκσυγχρονισμός μπορεί να σταθεί μπροστά στο «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» του Κυρίου μας Ιησού Χριστού; Ποιος από όλους αυτούς οι οποίοι σηκώνουν τέτοιες σημαίες τάχατες προόδου μπορεί να σταθεί και να κοιτάξει στα μάτια τους ανθρώπους και να τους πει «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Αγαπάτε και αυτούς που δεν συμφωνούν μαζί σας. Ποιος μπορεί να το πει αυτό, ποιος από μας μπορεί να το ζήσει αυτό; Δεν έχουμε ανάγκη κανέναν νόμο και καμία διάταξη, αν η καρδιά μας δεν το θέλει, και αν η καρδιά μας δεν πιστεύει στο Θεό δεν μπορεί να έρθει ένας καινούργιος κόσμος. **Δεν αλλάζει ο κόσμος ούτε με συνθήματα, ούτε με μαγικά κουμπιά, ούτε με δημοσιεύματα, ούτε με διαχειριστές της επικοινωνίας, ούτε με προπαγάνδες. Ο κόσμος αλλάζει, όταν οι άνθρωποι αποφασίζουμε να αποτινάξουμε τον παλαιόν άνθρωπο και να ενδυθούμε τον νέο,** όπως μας διδάσκει ο Απόστολος Παύλος, τον ανακαινούμενον, τον καινούριο, να ενδυθούμε το Χριστόν. «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε». Ο κόσμος

αλλάζει όταν αποφασίσουμε να δούμε ρεαλιστικά την πραγματικότητα της ζωής μας, όταν πάψουμε να βαφτίζουμε το ψάρι κρέας, όταν πάψουμε να εξωραΐζουμε την πραγματικότητα κ όταν έχουμε τον ανδρισμό και τη δύναμη να δούμε την αμαρτία μας. Κάθε μέρα η Εκκλησία μας αυτό μας λέει: «καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός»

Είναι παλληκαριά και ελευθερία να μπορεί ο άνθρωπος να βλέπει το σκοτάδι που έχει μέσα του, να βλέπει ο άνθρωπος τις ελλείψεις τους, να βλέπουμε τις ελλείψεις καθημερινά στις σχέσεις μας, να κάνουμε την αυτοκριτική μας, να έχουμε αυτογνωσία, να έχουμε επαφή και διάλογο με την αλήθεια μας, την προσωπική μας αλήθεια. Και τότε οι ίδιοι θα καταλάβουμε ότι έχουμε ανάγκη ανανέωσης. Οι ίδιοι θα καταλάβουμε ότι κάτι μας λείπει από τη ζωή μας, ότι έχουμε ανάγκη κάτι καινούριο, κάτι διαφορετικό. Έχουμε ανάγκη να έλθει το Φως του Χριστού, το Φως της αγάπης μέσα στη ζωή μας και να ζήσουμε πράγματι έναν καινούργιο κόσμο πραγματικά ελεύθερο, να φτάσουμε στην πραγματική όντως συμπερίληψη έτσι καταλήγει ο Απόστολος Παύλος. Μόνο τότε μπορούμε να ζήσουμε το «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος», έτσι τελειώνει σήμερα το Αποστολικό Ανάγνωσμα.

Η αναγκαιότητα της μετάνοιας

Δε μπορεί να υπάρξει ελευθερία, δεν μπορεί να υπάρξει ισότητα, δεν μπορεί να υπάρξει δικαιοσύνη αν οι άνθρωποι δεν μετανοήσουμε, δεν καταλάβαμε ότι έχουμε ανάγκη αλλαγής, δεν καταλάβουμε ότι πρέπει να φύγουμε από τη φθορά και να βαδίσουμε στη ζωή, να φύγουμε από το θάνατο και να πορευθούμε στην Ανάσταση, να φύγουμε από την αμαρτία και να προχωρήσουμε στο δρόμο του Θεού, στο θέλημα του Θεού. Ο δρόμος του Θεού είναι μία μεγάλη λεωφόρος, η οποία είναι μεν στενή και τεθλιμμένη ως προς τους κόπους, τους ιδρώτες και τους αγώνες, αλλά συνάμα είναι πολλή μεγάλη ως προς τους ορίζοντες και αυτή η λεωφόρος έχει μονάχα μία λέξη, μονάχα έναν προορισμό, τη λέξη «Αγάπη». Μονάχα σε αυτόν τον προορισμό μπορούμε να βαδίσουμε».

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ευχήθηκε στον άγοντα τα ονομαστήριά του Πρωτ. π. Νεόφυτο Ραφαηλίδη, Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως τα έτη πολλά, καθώς του κατέθεσε για μία ακόμη φορά την ευγνωμοσύνη και ευαρέσκεια του για την διακονία του στην Εκκλησία.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών απηύθηνε για μία ακόμη φορά πρόσκληση προς όλους ανεξαιρέτως για τον εορτασμό του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου, ο οποίος ξεκίνησε από χθες με την Παννυχίδα και τα Εγκώμια ενώπιον της Αγίας Λάρνακος του Οσίου, στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αγάθωνος και θα συνεχιστεί σήμερα το απόγευμα στις 18:00 μ.μ. στο Καθολικό Μονής Αγάθωνος όπου θα τελεσθεί Τρισαχριερατικός Πανηγυρικός Εσπερινός της μνήμης του Οσίου Βησσαρίωνος, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλώρινης, Πρεσπών και Εορδαίας κ. Ειρηναίου και συγχοροστατούντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Ρεθύμνης και Αυλοποτάμου κ. Προδρόμου και του οικείου Ποιμενάρχου, Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, και θα κορυφωθεί αύριο με το λαμπρό Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι όλες οι Ιερές Ακολουθίες, τόσο σήμερα όσο και αύριο από την Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αγάθωνος θα μεταδοθούν απευθείας τηλεοπτικά, ραδιοφωνικά, διαδικτυακά και δορυφορικά.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου